

dyli ir verčiamas ant laužo. Aš manau, kad ji nebūtų praverius būnos ir deginama.
Taip Ji būtų panaudojusi ^{vardą} brolių išgelbejimo.
Panaudojimo nėra nėko ir Elenytė, kuri sutiko būti pirmene savo brolių namuose. Ji kentė visas raganų patyčias, kad tikt galėtų kas diečia nėdys brolių veidus. Užsispyrimas, atkaklumas padėjo Elenydei surasti savo brolius, kurie pagaliau pažino savo seselę. Sesers atkaklumas išgelbejo ir dyliką brolių, juodvarnais laksčius. Sesuo sieki užsibrixi dikslo net tada, kai atrode, jog vilties jau nebera. Tuk ant stiklo kalno radusi brolius ji vel suržino, kad tikslas buvo taip arti. Tereikėjo palaukti dar metelius. O dabar ji vel turėti išniskirti su broliais, visiems ir dyleti dyliką nedys. Tikrai ne liekviens žmogus išlaikydys tokį išbandymą. O vėliau, kai buvo belikusi valanda iki nustatyto laiko, seseli dylejo, nors matė, kad ja duojau sudėgius. O, iš kai ji galejo susuktis, aškleisti diegą. Tuomet ji būtų išgelbėjus save, bet vel pamerkusi savo brolius. Ir seseli užginaus žodžius, kurie

galejo ją išgelbėti. Ji matė savo tikslą taip arti ir atkakliai jo sieki. Sieki bet kokia kaima. Atkaklumas, ryžtingumas, panaudojimas padėjo mėr brolių išskotojimus pasiekti tikslą. Paprastas kaimo žmones žavėjo mios seselių savybes. Tuk jie savo hardiniuoję baidyje matė vien prievardą, bausę, žemyninimus. Todėl ir kurių žmones stebuklinės parakas, išleidama jose visas savo majones, visus lūhesčius (ji pociūdavo tokį žmogaus paveikslą, kuris atitinkdavo) Paprastas valstiedis norėjo dikteti, kad pagaliau atėis diena, kai jis galės nebebijoti pono pykčio, kai jis matys asloje linksmai žaidžiančius ročius vairuojant akelės. Si dikenimą ir spynė liaudis į parakas.

5/5

Nielžybės ir blogio paravilis „Hamlete“

„Nelžypnyje tragedija „Hamletas“

1. XVII a. Anglijos Hamleto armenybės formavimasis.

2. Nielžybės ir blogio paravilis „Hamleto“ aktuvis:

a) gurbėtininkė kavalierius Klaudijus;

- id. b) padlaikėnės Polonijus, ir Ozrikas.
 + 3. ~~o~~ Polovio statai ji supažinėjus žmones.
 4. Hamleto kėrybos nevirkinimas.

1601 metais, jau gana žinomas dramaturgas W. Šekspinas nario tragediją „Hamletas“. Šioje tragedijoje autorius perdo geometrinę visos Europos literatūrą padėti, jis kelia už ūžiesiaus niničių iki vienau paimimo. Šioje tragedijoje paaiudiunis veikėjas - tai violinio tragedijos plėšėjas dalaus princas Hamletas. Jis, būdamas mokinys Anglijoje, ir grįžęs į Daniją, yra susristas jos vaizolo. Jo alyse atniskleidžia didžiulis nichybių ir blogio paraulis.

+ Didžiulis Garbėtroska, godus ir klankiusas karalius Klaudijus, užemęs divo sostą, nusipelno Hamleto paniekos daly^{tau} dada, kai Hamleto^{dar} nėžinoma jo didžiausia piltadarybė. Panipkiniuoję kelia jo veilikavinius nūmenui. Hamletas pildintasi ir tuo, kad jis, paskubėjęs užimti sostą, pasirengė iškovoti ir suti Gertvudos-Danijos karalienę, bei Hamleto motiną ūželę. Ožliau

Hamleto panieka perama i neapykantą. Tam priekarolis buvo atskleista Klaudijus žmogžudystė. Pats žmogžudystės būdas sukrėcia Hamleto. Kokiu nėčiu reikia būti, kad žmogžudymu niegautų žmogų! Tačiau Danijos karaliaus dvaro nichyų yra ir daugiau. Savo garbėtroskuoniu ir godinei karaliui nemurileidžia išdihinamas padlaikėnas Polonijus. Jis manosi esęs žvalgus, apsilurus, gydurus. Tačiau tai tik jo fandazija, keliauti juoką. Norėdamas išteikti karaliui, Polonijus pasiryžęs sekti princez Hamletą. Hamleto ūlykštis Polonijus paverčia spėtai, kad Polonijus paminkluoje išraunkti i savo inkigas ir dušterij Ofeliją, kelia jis panipkiniuoj. Ir Hamleto se- ir Polonijaus dialogas išryškija Polonijaus prisidėjimą blogorios ravybės: juk jis, nori ir iškeldamas Hamleto beprotiškumą, pasiryžęs priešart lielvienam jo norui, nesomonei kidas obareikis, nusipelnuantis Hamleto paniekos- Ozrikas. Jis sukelia sypsenęs naro gražbylysteivis ne tik Hamleto, bet ir jo tareni Morocijui. Skubėdamas priešart lielvienau Hamleto užčiai, jis dažnai

prestakauja parko sene, todėl nelaikia dėl ap- neliškai, parasyžusiai sekti savo draugo. Dar vie- lininkius paraičios. Hamletas, nuoarginčias nultos uas jaunas didžios - dapo neliškai
✓ Dzriko halbos, pralinkęs manyt, kad jis naivosis paraulio auha. Sukliaudiintas Klaudijaus halbas,
nuo pat giminio. Princas neliška žmones, „par- jis netiko stot į mūsų ne Hamlečiu, kad jis nu-
sati kurie „parisavim“ išnė ūg dienę mado, vien žudytą užnuodytą rapsyrą. Tai vėliau pasmer-
manieras bei išorinius blizgučius - tą obuvestę lie nūčiai jis padid. Taip galima rašyti
pratojanti pliušhalas, kuriam nėsta jis įmantriai,
sunlike nemuktos nūdys;“
(Daug neliškų dvarę, bet jo bto) Nelišingo) norė aštūro žmogaus pastangas nugalēti neliš-
flogio paraeli Hamletas mat realiai ir nebetbet. Petras autoriess negeba daip gisi suelkti
bitiki jo ištakais.)
i žmogaus vidus, ažtukinti jo chorochovio ypa-

Dvare daug neliš, bet yra ir tolis, kurie buvo dybes daip, kaip šešypynas. Jo vaizduojama
ždraudik iš daug flogio paraeli atradintinai. Tolies žmo-tikrovė - konkreti, visada poetika) sis genia-
nės Hamletas nelabdina. Juk iš Ofelija. Je daupę bus dramaturgas norė savo laikus teatrui ir
iš Ofelija - Polonijas duktė. Ji, nežinodamas reiktyvus vajajojo apie amžinybę. Tačiau teisus buvo B. Džon-
sėvo tikslas, dampq jo nelišbės jaukini. Hamletas soner valydamus, kad jis priklauso „ne vienam
uylejo ją daip, kad „trūderint diktatorčių žveliuau- amžini, o visiens laikovas.
mis brolių prikyoti neįdomos“. Ofelija dapo iš
6. q. nelišybei iš flogio paraulio auha. Tiki žmones,
kurie ~~dapo~~ ^{dapo parauliu} ~~parauliu~~ iš Polonijos - tai Rožentval-
cas ir Gildensternas. Je buvo Hamleto molins
✓ draugai, dačiai, iuelti i multybių paraulių, dapo

4-/3